ה א מיי׳ פ״א מהלכות שגגות

 לקמן קנג: ע"ש], ב) יומא
 סוריות ב. יא. ע"ש חולין ה:,
 ג) שבועות כו: וש"יג, ד) לקמן
 עג. [1:] [לעיל ו:], ה) לעיל ו:
 לקמן ע: עג. לו: כרימות ב:, ו) ועי׳ מוספות חגיגה יו: ד״ה (1) בעי מוספות מנגבה יו ד"יה המ דכמיב ומוס" לעיל ו: ד"יה הא קמ"לן, (1) [לקמן ע": עב. קעב: מידין, ע) הואלי וחירוש הוא ו"ש", ע) הואלי וחירוש הוא ו"ש", ע) הואלי וחירוש הוא (2) [דף סח:], (3) [ויקרא דן, (3) [במדבר להן, (3) [ויקרא דן, (4) "במדבר להן, (3) [ויקרא דן, (5) "במדבר להן, (5) [ויקרא דן, (6) "במדבר להן, (6) [ויקרא דן, (7) "באד באורה מחו") ם) ל"ל דשגגת. רש"ל,

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה ואליצא דרבי עקיצא דאמר במסכת סוטה. נכתב בלדו דף כז ע"ב ודף ל : ז″ט

מוסף רש"י

. והנפש אשו תעשה ביד רמה. געבודת כוכנים משתעי קרל, דתניל נספרי ר"ש לותר געבודת כוכנים רמונו מדבר, שולתר כי דבר ה' בזה, שבזה על דבור ראשון שנאמר בו אנכי דנור רלשון שנומת כי מכר

הי לובין ולמ יהיה גך מלכים

מלכים על פני (הודיות ח.)

מעם הארץ. מעם ולמ כל

על השוגג (חודיו הח.) פרט

על השוגג (חודיו הח.) פרט

על השוגג (חודיו הח.) פרט

למומר. דליונו מכיל מקרן

על שגנמו, דליון מקבלון מידו

הודיות ב. יא.). ר"ש בן

אלעוד אומר משום ר"ש.

מכלן מתה למד (חודיו שם).

אשר לא תעשינה בשוגה

אשר לא תעשינה בשוגה

אשר לא תעשינה בשוגה

ואשם. וסמיר ליה לו הודע ראשם. וסמיך ליה או הודע אליו חטאמו אשר חטא והביא אשמו, דמשמע אשר לא מעשינה אם היה יודע שהוא מעשינה אם היה יודע שהוא מעשינה של היי אינע שהמ אסור, ושגנה הימה לו ומטא מאלו ידע לא עשה, אבל בשגנה עשה ואשם (יוחא פ.). השב מידיעתר. הפורש ונבדל ממחלה ואין עובר אס היה ידעע שהוא אסור, חם היה יועע שחוח מקור, ובנח"ב גרס היושב, שחם היה ובנח"ב גחם היושב שחם להלב היה יושב ושכל מעביכה זו (חודין שם) ומוכל מעביכה זו (חודין שם) בנגחו (חודיות ב). מנדינא לפיכך חינו מביח קרבן על שגגמו (הוריות ב.). מגינא למה לי. לימני סצות מלסכות לחת בחורע והחורש כר למה לי לחומעינן מנינא, הא מני להו ואויל (לעיל ו: וכעי״ז לקמן עג:). שאם עשאן כולן בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת. וכל להודיענו אחת ואחת. וכם נהודיענו סכום החטאות שאדם חייב באיסורי שבת בהעלם אחד, ואשמעינן מ' חסר אחת הן ותו לא, שאפילו עשה תולדותיהן מה, מופינו עשם מולדה עמהן אינו מביא על החולדה היכא דעשאה עם אבוה, דהו"ל כעושה וחוזר ועושה, דכולה חדא

רב נסים גאון (המשך) י דידע להו בתחומים ואליבא דרבי עקיבא. כמה דאמר ר' . עקיבא במסכת סוטה בפ׳ כשם עקיבא במטכת טוטה בפיכשם שהמים בודקין אותה (דף כז) בו ביום דרש רבי עקיבא ומדותם מחוץ לעיר, ומקרא אחד אומר מקיר העיר וחוצה אלף אמה. אי אפשר לומר אלף . אמה שכרר ואמר אלפים אמה אמה שכבו נאמו אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים שכבר נאמר אלף, ולמה נאמר אלף ולמה נאמר אלפים אלא אלף . אמה מגרש ואלפים אמה תחום שבת. ר' אלעזר בנו של ר' יוסי הגלילי אלף אמה מגרש ואלפים שדות וכרמים. ואמרו בגמרא במאי קמיפלגי ואמרו בגמרא במאי קמיפלגי מר סבר תחומין דאורייתא ומר סבר תחומיז דרבנז.

עבירה היא (לעיל ו:).

רבינו חננאל

וקא מפרש ר' יוחנן בטעמא

יקא מפרש רי "חזנן בסצמא דרבנן כיון ששגג בכרת אצ"פ שהזרד בלאו חייב חטאת, וריל אמר אינו חייב חטאת עד שישגוג בלאו וכרת. ומותבינן על ר"ל הא דתנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, והווינן בה מנינא למה לי, ואמר ר' יוחנן אם עשאן כולם בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת, ואוקימנא בודון שבת ושגגת מלאכות. בשלמא לר' יוחנן כגון שהזיד בלאו, פירוש ידע שהיא היום שבת וידע שהעושה מלאכה (חייב כרת) [עובר בלאו], אמרינן כיון ששגג [בכרת] אף על פי שהזיד בלאו, שגגה היא וחייב חטאת. אלא לריש לקיש דאמר עד שישגוג בלאו וכרת, זדון שבת היכי משכחת ליה. ומשני כגון דידע לשבת בתחומין, אמר אין השבת אסור אלא בתחומין כדכתיב אל יצא איש ממקומו וגרי, וכרבי עקיבא דסבר תחומין דאוית ל שבוד נחוחנין, אמו אין והשנת אטוו איא בוחומין כוכונים אי צא איש ממקומו וגרי, וכרבי עקיבא דסבר תחומין דאורייתא, כדמפרש בסוטה פרק ה'. ואף על גב דדחי התם, ואמרינן (עירובין ס: 6)) לית דחש להא דרבי עקיבא. אמר אביי הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בלאו שבה. מאן הכל מודים, רבי יוחנן דסבר עד שישגוג בכרת, והאי כיון דלית בה כרת בעי שגגה בלאו. ואמרינן פשיטא, מהו דתימא הואיל וחדוש הוא דלא אשכחן בכל התורה לאו שאין בה כרת שמייתי קרבן, והכא בשבועת ביטוי מייתי קרבן אע״פ שאין בה כרת, הוה אמינא כי שגג בקרבן (נמי) בלבד [נמי] מחייב, קמ״ל דלא מחייב רבי יוחנן עד שישגוג בלאו שבה. לאו שבתורה שחייבין עליו מלקות בלבד ואין בו כרת אינו חייב עליו חטאת, וכי אינו חייב חטאת אלא על דבר שודונו חייב

וכי סשגו ולא מעשו את כל המלות האלה. וילפינן בהוריות (דף ת.) זו ע"ז שהיא שקולה ככל המלות וכתיב תורה אחתי כל התורה

דסמיך ליה והנפש אשר תעשה ביד רמה ונכרתה: אף כל התורה. אין וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה יוכי מביאין חטאת אלא על דבר שודונו וכתיב ביד רמה אשר העשה ביד רמה כרת: וחלח מונבו. דחמר לעילי דמי הוקשו כולם לע"ז "מה להלן דבר o שהיתה לו ידיעה בשעת מעשה חייב שחייבים על זדונו כרת ושגגתו חמאת אף חטאת: דשגג במאי. הא גבי חטאת כל דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו שגגה כתיבל: דשגג בקרבו. דיודע חמאת ואלא מונבז שגגה במאי כגון ששגג שחייב על זדונו כרת אבל אינו יודע בקרבן ורבנן ישגגת קרבן לא שמה שגגה שחייב עליה חטאת: לא שמה שגגה. ורבנן שגגה במאי רבי יוחנן אמר יכיון ששגג עד ששגג בעבירה עלמה: ורבכן. דבעו שגגה בעבירה עלמה שגגה בכרת אף על פי שהזיד בלאו וריש לקיש במאי קאמרי שגגה בכולה מילתא אמר עד שישגוג בלאו וכרת אמר רבא בלאו וכרת או בכרת לחודיה: כיון מאי מעמא דרשב"ל אמר קרא יאשר לא ששגג בכרת אע"ג שהויד בלאו. שאו תעשינה (בשגגה) ואשם עד שישגוג בלאו הקרבן על הכרת הוא בא כדאמרן וכרת שבה ורבי יוחגן האי קרא דרשב"ל לעושה בשגגה וסמיך ליה והנפש אשר מאי עביד ליה מיבעי ליה ילכדתניא נמעם מעשה וגו': לא מעשינה. היינו לאו: הארץ פרט למומר רבי שמעון בן אלעזר מנינא למה לי. ליתני אבות מלאכות הזורע והחורש כו' למה לי למיתנא אומר משום רבי שמעון אשר לא תעשינה ארבעים חסר אחת ליתנינהו ואנן (בשגגה) ואשם יהשב מידיעתו מביא קרבן ידעינן דמ׳ חסר אחת איכא: שאם על שגגתו לא שב מידיעתו אינו מביא קרבן עשחן כולן כו'. וסימנא בעלמא אשמעינן על שגגתו: תנן יאבות מלאכות אָרבעים לידע כמה חטאות חייב על חילול שבת חסר אחת והוינן בה סמנינא למה לי ואמר אחת: היכי משכחת לה. דמיחייב ע"כ ר' יוחנן ישאם עשאן כולן בהעלם אחד חייב לא משכחת לה אלא בזדון שבת דיודע על כל אחת ואחת היכי משכחת לה בזרון שהוא שבת ושגגת מלאכות דאינו יודע שהמלאכות הללו אסורות דאי בודון שבת ושגגת מלאכות בשלמא לרבי יוחגן מלאכות ושגגת שבת דיודע שהן דאמר כיון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו אסורות בשבת אבל שכח שהיום שבת משכחת לה כגון דידע לה לשבת בלאו אלא הא תנן דאינו חייב אלא אחת לכל שבת לר"ש ב"ל דאמר עד שישגוג בלאו ובכרת וזדון שבת לא הוי אא"כ יודע אחת דידע ליה לשבת במאי ידידעה יבתחומין מהלכותיה דאי לא ידע בחדא מינייהו יואליבא דר"ע מאן תנא להא דתנו רבנן י אין שבת חלוק לו משאר ימים וזה ששגג שגג בזה ובזה זהו שוגג האמור בתורה הזיד בכולן אין כאן זדון שבת: בשלמא לר׳ יותנן. דחמר שגגת כרת שמה שגגה: בזה ובזה זו היא מזיד האמור בתורה שגג משכחת לה. זדון שבת בלחוין ושגגת בשבת והזיד במלאכות או ששגג במלאכות מלאכות בכריתות דיודע לה לשבת והזיד בשבת או שאמר יודע אני שמלאכה שהווהר על הלאוין או של כולן או של זו אסורה אבל איני יודע שחייבין עליה אחת מהן: דידע לה לשבת במאי. קרבן או לא חייב כמאן כמונבז אמר אביי הכל מודים בשבועת בימוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בלאו שבה הכל הלא בכולן שגג כסבור שכל ל"ט מלחכות מותרות: בתחומין. דחינן בקרבן: וחליבח דר' עקיבח. דחמר מודים מאן ר' יוחנן פשימא כי קא"ר יוחנן במסכת סוטה (ה) תחומין דחורייתה נינהו דתנן בו ביום דרש רבי עקיבא היכא דאיכא כרת אבל הכא דליכא כרת לא ומדותם מחוץ לעיר כו'ש: זהו שוגג סד"א ∞הואָיל וחייב קרבן חידוש הוא דבכל האמור בתורה. כלומר היכא דשגג התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי עליה בשבת ובמלאכות אין כאן לא דין ולא קרבן והכא מייתי כי שגג בקרבן נמי ליחייב דיין לקנתר ואין לך שוגג כזה: הויד בוה ובוה. אין לך מזיד כזה: שגג

באחם מהן. אף זה שוגג וחייבים עליה קרבן: שבועם ביטוי. שאוכל ולא אוכל שאכלתי ולא אכלתי חייב עליה קרבן וכחיב ביה ונעלם דהיינו שוגג הכל מודים בשוגג שלה דאם נשבע שלא אוכל ואכל אינו חייב אלא אם כן שכח שבועתו כשאכל דהשתא שגג בלאו שבה: הכל מודים מאן רבי יוחנן. כלומר על כרחין אביי לאו אפלוגתא דמונבו ורבנן קאי דלישמעינן דמודה מונבו בהא (דהא) שגגת קרבן לא הויא שגגה דמהיכא מימי והא ק"ו הוא השתא בכל התורה כולה דליכא חידוש בקרבן דידהו אמר מונבו דמיחייב בשגגת קרבן הכא דחידוש הוא דאין בה כרת ומביא קרבן עליה לא כ"ש אלא לרבנן קאמר ואפלוגמא דר"י ור"ל קאי ומאן הכל מודים ר"י דאף על גב דבעלמא קאמר אף על פי שהזיד בלאו הכא בעינן שישגוג בלאו: פשיטא. כיון דאליבא דרבנן איפליג דאמרי שגגת קרבן לאו שגגה היא אי בלאו שלה הזיד במאי שגג דע"כ לא האמר ר"י בעלמא אלא במקום כרת דשגג בכרת: **סלקא דעתך אמינא.** בשבועת ביטוי נמי קאי רבי יוחנן במילתיה דאף על פי שהזיד בלאו ודקשיא לך במאי שגג שגג בקרבן דהואיל וחידוש מודו ביה רבנן:

קמ"ל

בה ע"ז שחייבים על זרונו כרת. אוא״ת מ״מ הקישא דשוגג למזיד למה לי דאפילו לא הוי כתיב התם קרא דוהנפש אשר תעשה במשמע: **הוקשו.** קרבנות של שגגות של כל עבירות לשל ע"ז מה ביד רמה ילפינן שפיר מע"ז שחייב על זדונה כרת כו' וי"ל דלית לן ע"ז קרבן שלה אינו בא אלא על עבירה גמורה שחייב על זדונו כרת לאקושה לע"ז אלא במאי דכתיב בההיא פרשה כדמשמע מתוך פירוש

הקונטרם ולהכי אצטריך לאתויי הכא והנפש חשר תעשהב תדע דהח לח ילפינן מע"ז דניבעי על זדונו סקילה כע"ז משום דלה כתיב סקילה בההיא פרשה אלא כרת והא דממעטינן בריש פרק בתרא דמכות (דף יג:) פסח ומילה מקרבן אע"פ שיש בהן כרת משום דמה ע"ז דאמר רחמנא לא תעביד והני קום עשה נינהו היינו נמי משום דכתיב והנפש אשר תעשה ביד רמה °דמשמע מה שלויתי שלא לעשות וא"תג רבנן דהכא דר׳ עקיבא ור׳ עקיבא אית ליה בפ״ק דכריתות (דף ז:) דהאי קרא דמגדף במברך את השם כתיב וי"לי דלישנא דנקטוֹ הכא הוקשה כל התורה כולה לע״ו נקט אליבא דרבנן דרבי עקיבא העינאיי אבל לר"ע אית לן למימר דהוקשה כל התורה כולה למברך את השס" וא״ת ולמונבו האי דרשא דר׳ יהושע בן לוי מנא ליה ואומר ר"י דנפקא ליה כדדרים רבי בפ"ק דיבמות (דף ט.) ובפ"ב דהוריות (דף ת.) 'נאמר כאן ונודעה החטאת אשר חטאו עליה ונאמ׳ ואשה אל אחותה לא תקח ללרור לגלות ערותה עליהיא: אלא למונבז שגגה במאי. לא מלי למימר ששגג בלאו והזיד בקרבן דאין סברא לחייביב בהזיד בקרבן דלא שב מידיעתו הוא וליכא נמי למימר שגג בלאו וקרבן דסברא הוא דכיון דמקים יג למזיד אפי׳ יד מזיד בכל דבר ושוגג רק בדבר אחד דהיינו בקרבן יש לנו לחייבוא) ומיהו היכא דאיכא סקילה בעינן שיהא שוגג גם בסקילה דאי הוה מזיד בסקילה אין לחייבו בקרבן דכיון דאינו שב מסקילה פשיטא שאפילו היה יודע שחייב גם קרבן שלא היה שב ולא שב מידיעתו הוא ואע"ג דבהזיד בכרת חשיב ליה שב מידיעתו לקרבן י^ט היינו משוס^ב דכרת אפשר בתשובה וקרבן לא אפשר בתשובה כא ועוד דגבי כרת שייך שפיר למימר אם היה יודע שחייב כרת עם הקרבן היה שב: כגון ששגג בכרת אע"פ שהזיד בלאו. וטעמל דר׳ יוחנן משום דלא כתיב לאו בהיקשא

דר׳ יהושע ולא כתיב אלא כרת בההיא

ענינא ולהכי בעי מ"ט דריש לקיש ולא

קמ"ל בעי מ"ט דר' יוחנן ול"ל דרבי יוחנן מיירי אליבא דרבנן דאית להו היקשא דרבי יהושע בן לוי בב °אבל לרבי דנפקא ליה מג"ש דעליה מודה רבי יוחנן דבעי עד שישגוג בלאו וכרת דהת כתיב לאו בההות קרת ומשה אל אחותה לא תקח וגו': אמר קרא אשר לא תעשינה בשגנה. קשה לר"י מנא ליה לריש לקיש דרבנן דרשי הכי ובעו שגגת לאו וליכא למימר דמשמע ליה למדרש קרא הכי דהא ע"כ סבירא ליה דאין סברא לדרוש כן דהא איהו סבר כמונבו כדאמר לעיל ומונבו לא בעי שגגת לאו אלא שגגת קרבן גרידא כגדבהדיא תניא לקמן או שאמר יודע אני שמלאכה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבים עליה קרבן אם לאו חייב ולא קאמר קרבן ומלקות אם לאורד: דידע לה בתחומין-). לא מלי למימר דידע לה בדאיסי דבההוא נמי חייב חטאת כדפירשתי בפרק קמא (דף ו: בד"ה הא קמ"ל) בה לבתימה לר"י דאמאי לא קאמר דידע לה לשבת בעשה דכתיב וביום השביעי תשבות וגו'

(שמות כג) וכתיב נמי ושמרתם את השבת (שם לא): עד שישגוג בלאו שבה. כגון נשבע שלא יאכל ואכל ובשעת אכילה לג שכח איסור שבועה שכח החדס לה החדס לי וקרינן שבועה שכועה שכח חיסור איסור חיסור שכועה איסור החדט ביי היה יודע היטב איסור שבועה אלא שבשעת אכילה היה סבור דמותר לעבור על שבועתו ורש"י פירש דבשעת אכילה שכח שנשבע ואין נראה דאין זה קרוי שגג בלאו שבה במה שאינו נזכר^{רו} שנשבע:

תורה אור השלם

ז ד מיי׳ שם ופ״ו ה״ג:

ו וְכֵי תִשְׁגוּ וְלֹא תַעֲשׁוּ אַת 1 בָּל הַמְצוֹת הָאֵלֶה אֲשֵׁר דְבֵּר יאל משה: במדבר טו כב יי הוא מְגַדְּף וְנְכְרְתָה הַנְּפֶּשׁ רְמָה מִן הָאָוֹרָח וּמִן הַגַּר אָת יין הוא מְגַדָּף וְנְכְרְתָה הַנְּפָשׁ יין הוא מְגַדָּף וְנְכְרְתָה הַנְּפָּשׁ ההוא מַקַרב עַמָּה:

במדבר טו ל ---- מחטא ואם נפש אחת מחטא בּי וְאָם נָבָּשׁ אָנַוּוּ וּיְנֶשְׁרְּ אָחָת מִמִּצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תַעְשָׂינָה וְאָשֵׁם: ויקרא ד כּו

גליון הש"ם

תום' ר"ה מה ע"ז רִמשמע מה שצויתי רמשמע מה שצורתי שלא לעשות. עיין בנייק דף קה ע"כ לעשות. שנה א מוס' לאו: שם ר"ה כגון ששנג ובו' אבל לרבי דנפקא ליה מנו"ש. עיין במירושי הר"ן שבועות דף ה ע"א ונמי הרמנ"ן שם:

תום' ישנים

א) דהא ודאי ליכא למימר דשגג בכרת דא"כ היינו דשגג בכרת דחייכ רבטן ועוד כיון 10 ד שוגג למזיד בכרת 10 לן למימר יז דמכרת לן למימרי⊺ דמכרת אית ליה ידיעה בשעת מעשהי∏ ליה ידיעה בשעת מעשהי∏ ועוד דשגגת לאו אפילו לרבנן ועוד דעוגע שוו וכל לא חיישינן: ב) לא מצי למימר דידע ליי

ב) כנו ננני ננוינוו 1יז בלאו דמחמר למ״ד בפר׳ דאין בו חטאת ⊏ו דכיון דעלמו מותר בכל המלאכות דעלמו מותר נכני החוהר על כ"ש שסבור שאינו מוחהר על בהמתו ולא מלי למימר דידע בהמתו ולא מלי למימר דידע ביתננו וכח ננהי ננדינו ז ליה בהבערה אליבא ז יוסי בז דהא קתני ליה בתתניתין בט וליכא לה דידע לה בתולדה דכיון דלא ידע אבות כ״ש תולדות וליכא למימו מכות כי ש תוכדות וכיכו כתיתה דידע לה בסקילה דאם כן לא שב מידיעתו הוא ל ואין סברא שב מידיעתו הוס אומן שבנה לומר לא כגון שטעה בשיעורין כגון דסבר דלא מיחייב אלא בהעביר ה' אמות ברשות הרבים או בתופר ג' תפירות וכותב ג' אותיות דלא שכיח שישכח ייאמר מדעתו שיעור שאינו:

מוסף תוספות

את כל המצות האלה וילפי בהוריות זו ע"ז ששקולה כנגד כל המצות, משמע מתוך פירושו דמהתם גמר דהוקשה כל התורה כולה לע"ז. תוס׳ הרח"ש. ב. משום דכרת כתיב בהאי פרשה ודרשי׳ מה ע״ז שחייבין על זדונה כרת. מוס׳ הלח״ע. זדונה כרת. מוס׳ הלח״ע. ג. הניחא למ״ד מגדף היינו עובד ע״ז, אלא למ״ד מגדף היינו מברך את השם לא אשכחן בהאי פרשה כרת לגבי ע"ז. דהכי כתיב קרא את ה' הוא מגדף ונכרתה, את ה' הוא מגדף ונכרתה, ואין לומר דהך דרשא דר' יהושע בן לוי כמ"ד היינו עובד ע"ז דהא. תוס' הרח"ש. נובו כי ווואו מוס הלו על. ד. אליבא. תוס' הלח"ש. ה. מסקי' לה. תוס' הלח"ש. ו. בוסקי לוו. עוסי 1. דודאי. מוסי 1. ריב״ל. מוסי דרבי יוושע בן לדי מחום דס"ל דמגדף היינו עובד ע"ז אמר לה בהאי לישנא. מי סר"ן. 10. מה להלן בדבר שזדונו כרת דהא מתיב ביה ונכרתה אף כל שיש על זדונו כרת. חי' הר"ן, ר. מגז"ש ר. מגז״ש ברוג. מי יארן, יבגו ש דעליה. מוס' הרח"ש, יא. מה להלן דבר שזדונו כרת ועל שזדונו כרת ושגגתו חטאת. רשנ״א. יב. קרבן. תוס׳ הרא״ש. יג. שוגג. תוס׳

הרל"ש. "ד. הוו. מוס' הרל"ש. 10. דהך קרא. מוס' הרל"ש. 10. כתיב. מוס' הרל"ש. "ד. דבעינן. מוס' הרל"ש. 10. דומיא דמזיר. ריטנ"ט. "ד. [ולא אמרי"] דכיון שאינו שב מידיעתו משום כרת שהוא איסור חמור פשיטא שגם משום קרבן לא היה שב, "י"ל. מוס' הרל"ש. כ. דקרבן נראה לו חמור יותר מכרת. מוס' הרל"ש. כא. ועדיין אמר לך שאילו היה יודע בעונש הקרבן לא היה עושה. ריטנ"ט. ב. דנפקא להו מתורה אחת. מוס' הרל"ש. כג. וליכא למימר דאפי׳ למוגבו קאמר עד שישגוג בלא. מוס' הרל"ש. בנ" T. ואי משמע ליה למדרש קרא הכי מונבז נמי הוה ליה למיבעי שגגת לאו כפשטיה דקרא והקישא דשוגג למזיד נוקמה לכרת. לד. שהוא סבור שאין איסור לאו במי שעובר על שבועתו. ריטנ"6. לה. אע"ג דאמרין האדם בשבועה פרט לאנוס האי אדם בשבועה קרינא ביה. מוס' הלח"ש. 17. כלל. מוס' הלח"ש.